

kursus, med det formål at garantere en egnet uddannelse, men fratager hende muligheden for på et tidligere tidspunkt at tiltræde en ny stilling sammen med de mandlige deltagere fra udvælgelsesprøven og kurset og herved oppebære den hermed forbundne løn?

- 3) For det tredje, skal artikel 14, stk. 2, i direktiv 2006/54/EF, hvorefter ulige behandling, der er baseret på specifikke træk, der udgør et regulært erhvervmæssigt krav, ikke udgør forskelsbehandling, fortolkes således, at medlemsstaten kan forhale adgangen til arbejdet til skade for en kvindelig arbejdstager, som ikke har kunnet færdiggøre sin erhvervsuddannelse på grund af barselorloven?
- 4) For det fjerde, såfremt artikel 14, stk. 2, på et abstrakt plan betragtes som anvendelig i den i spørgsmål c) angivne situation, skal denne bestemmelse, sammenholdt med det almindelige proportionalitetsprincip, da fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser, som fastsætter, at en kvindelig arbejdstager som følge af fravær på grund af barselorlov udelukkes fra kurset, i stedet for, at der arrangeres parallel ekstraundervisning med det formål at kompensere for fraværet, idet rettighederne for den kvindelige arbejdstager, der lige har født, kombineres med den offentlige interesse, selv om dette medfører organisations- og finansieringsomkostninger?
- 5) Afslutningsvis, såfremt direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at det er til hinder for de nævnte nationale bestemmelser, er der da set i dette perspektiv tale om bestemmelser, der automatisk træder i kraft, og som den nationale ret umiddelbart skal anvende?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5.7.2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), EUT L 204, s. 23.

Appel iværksat den 19. december 2012 af Isdin, SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 9. oktober 2012 i sag T-366/11 — Bial-Portela & C^a, SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Isdin, SA (ved advocate H.L. Mosback samt abogados Marín Raigal, P. López Ronda og G. Macias Bonilla)

De andre parter i appellsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) og Bial-Portela & C^a, SA

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den anfægtede afgørelse ophæves.
- Afgørelsen truffet den 6. april 2001 af Første Appellkammer ved Harmoniseringskontoret, hvorved indsigelsen i det hele blev afvist, stadfæstes.
- Bial-Portela & C^a, SA tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af beviserne, idet den i den appellerede doms præmis 34 anførte, at »appelkammeret med urette lagde til grund, at der ikke er nogen fonetisk lighed mellem tegnene«. Imidlertid lagde appelkammeret ikke, således som Retten har anført, med urette til grund, at der ikke var nogen fonetisk lighed mellem tegnene, men foretog derimod en korrekt analyse af den fonetiske lighed mellem tegnene og konkluderede, at tegnenes samlede lydbillede er forskelligt på trods af de fonetiske ligheder mellem dem. Det gøres gældende, at appelkammerets ovennævnte konklusion, der blev urigtigt gengivet af Retten, bør stadfæstes.

Appellanten gør endvidere gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, idet den i den appellerede doms præmis 40 lagde til grund, at »varerne i klasse 3 og en stor del af varerne i klasse 5 (...) sædvanligvis udstilles i supermarkeder og derfor vælges af kunderne efter en visuel undersøgelse af emballagen«. Denne konklusion vedrørende de faktiske omstændigheder var ikke underbygget af nogen beviser og udgjorde dermed en urigtig gengivelse af faktiske omstændigheder, hvorpå en beslutning skulle have været støttet. Denne faktiske omstændighed blev endvidere ikke fremført af nogen af parterne, hvorfor den kun kunne tages i betragtning, såfremt den var velkendt (idet en sådan konklusion i sig selv ville udgøre en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, når henses til argumenterne til støtte for, at denne faktiske omstændighed er lidet sandsynlig). Følgelig kan denne faktiske omstændighed ikke danne grundlag for en konklusion, hvorefter der foreligger risiko for forveksling.

Appellanten gør endvidere gældende, at princippet om audi alteram partem, der er fastsat i varemærkeforordningens (¹) artikel 76, stk. 1, (tidligere artikel 74, stk. 1, i forordning nr. 40/97 (²)), er blevet tilsidesat af Retten og at den foretog en urigtig anvendelse af varemærkeforordningens artikel 8, stk. 1, litra b), og relevant retspraksis, hvorved der er sket tilsidesættelse af EU-retten. Retten foretog ikke en samlet bedømmelse af de omhandlede mærker, der tog alle faktorer af betydning for den foreliggende sag i betragtning.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

(²) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11, s. 1).